

Sygn. akt. II Ko 165/12

POSTANOWIENIE

Dnia, 23 listopada 2012r.

Sąd Rejonowy w Opolu

Wydział II Karny Sekcja do Spraw Wykroczeń

w składzie:

Przewodniczący - S SR Beata Kowalczyk

Protokolant - Julia Staliś

w obecności przedstawiciela organu mandatującego – Mariusz Serebnyk, WRDKMPO.

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **W. B.**

ukaranego za wykroczenie z art. 90 kw

z wniosku wyżej wymienionego

w przedmiocie uchylenia prawomocnego mandatu karnego, nałożonego na W. B.

na podstawie art. 101 §1, §2 kpw

postanawia

1. oddalić wniosek w przedmiocie uchylenia prawomocnego mandatu karnego serii (...) nałożonego na **W. B.** w dniu 23.09.2012r., w wysokości 200 zł,
2. na podstawie art. 624 §1kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia ukaranego w całości od zapłaty kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zgodnie z dyspozycją art. 101 §1 kpw prawomocny mandat karny podlega uchyleniu, jeżeli grzywnę nałożono za czyn nie będący czynem zabronionym jako wykroczenie, tj. taki, który nie podlega kompetencji orzeczniczej sądom rejonowym.

Nie można uchylić prawomocnego mandatu karnego na tej podstawie, że ukarany kwestionuje sprawstwo czynu, za który został nałożony mandat karny, bądź jego **kwalifikację prawną, a także wysokość grzywny, wymierzoną tym mandatem.**

Już ustawą z 28.08.1998r. wprowadzono do kpw art. 67a§1, który umożliwił uchylenie prawomocnego mandatu karnego za czyn nie będący wykroczeniem. Ówczesna redakcja cytowanego przepisu spowodowała, iż praktycy podnosili, że określenie to może sugerować, że chodzi także o brak wykroczenia z racji wykazywanego we wniosku np. uchylenia bezprawności, winy czy szkodliwości społecznej, co może przeradzać postępowanie w przedmiocie mandatu w proces, w kwestii odpowiedzialności.

Obecny Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia w art. 101 §1 kpw, zmodyfikował podstawę uchylenia prawomocnego mandatu. Założono więc, że uchylenie może nastąpić jedynie wtedy, gdy grzywnę nałożono za czyn nie będący czynem zabronionym jako wykroczenie, a więc za takie zachowanie, które nie wypełnia znamion wykroczenia.

Modyfikacja kodeksu wykluczyła możliwość uchylecia mandatu np. z racji wykazywanego we wniosku np. uchylecia bezprawności, winy, czy szkodliwości społecznej, co mogło przeradzać postępowanie w przedmiocie uchylecia mandatu w proces w kwestii odpowiedzialności.

/ Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia- komentarz, autor Tomasz Grzegorzczak, Dom Wydawniczy ABC 2003 - wydanie II uzupełnione i uaktualnione, str. 343/.

Funkcjonariusz nakładając mandat karny poinformował ukaranego, za jaki czyn go nakłada oraz o możliwości odmowy przyjęcia mandatu. Ukarany mandat przyjął, co potwierdzone zostało jego podpisem.

Ukarany miał możliwość, jeżeli uważał, że mandat jest zaproponowany za czyn, nie będący czynem zabronionym jako wykroczenie, bądź zbyt wygórowany, co do wysokości, odmówić jego przyjęcia, wówczas Policja skierowałaby wniosek do Sądu, który orzekłby, co do winy i co do kary.

Sąd w ramach uprawnień wynikających z art. 101 §2 kpw zarządził przesłuchanie w charakterze świadka funkcjonariusza Policji, który zeznał, iż mandat karny nałożył na ukaranego za to, iż kierując pojazdem mechanicznym wykonał manewr wyprzedzania innego pojazdu w miejscu gdzie były poziome znaki drogowe podwójnej linii ciągłej.

Mając powyższe na uwadze, iż przypisany czyn wyczerpał znamiona czynu zabronionego jako wykroczenia z art. 92 §1 kw, Sąd utrzymał w mocy nałożony mandat karny.

Orzeczenie o kosztach uzasadniają powołane w postanowieniu przepisy.